

smaa, erotiske Mellemspill, kaade Faun- og Nymfelege, som de gerne huskede allerbedst, naar Dagens lange Vandring var tilende.

For Per havde disse Dage virkelig betydet en ny Fødsel og en ny Daab. Livet havde med eet afsløret sig for ham i en Storhed, Fylde og Skønhed, som han aldrig havde drømt om. Alt, hvad han hidtil havde eftertragtet, forekom ham nu saa smaat i Sammenligning med den Lykke, der rummedes i et eneste Kys. Han var gaaet omkring som i en Aabenbarings-Rus. Naar han saae paa Jakobe, tænkte han ikke længer paa Ansigtstrækkenes Uregelmæssighed eller Skikkelsens næsten ængstende Særthed. Han elskede hende som den Kvinde, der havde givet ham nyt Liv, der havde udvidet Verdens Grænser for ham, og i hvis Favn han havde fundet det Trylleord, den Besværgelse, der manede Dødens Skygge fra Menneskenes Vej.

Men nu var Lykkens Dage for denne Gang tilende. Baade for sine Forældres og sin egen Skyld turde Jakobe ikke udskyde Adskillelsens Øjeblik længer. Det var bestemt, at de inden Aften skulde være i Botzen. Herfra vilde hun tage med Nattoget nordpaa, mens Per vendte tilbage til Dresach for at ordne sine Sager og derpaa fortsætte Rejsen videre ud i Verden.

Derfor var de denne Dag mere tavse. Naar deres Blikke mødtes, søgte de endnu at smile; men der var i deres Kærtegn noget ubehersket,